

122. — Прости-тъ на *амь*, които нѣматъ съвършенъ видъ по първо-то спряженіе (вижъ § 116), като станжтъ предложни, приематъ *в*, преди *амь*, като: *чакамь, дочаквамь; карамь, прекарвамь; думамь, отдумвамь.*

123 — Предложни-тъ, които нѣматъ първоначално сегашно време, когато преди коренна-тж *р*, имамъ *и*—исхвърлятъ го, като станатъ видъ съвършенъ: *запирамь, ще запирамь, ще запрѣ; запиряхъ, запрѣхъ; примирамь, ще примирамь, ще примрѣ; примирахъ, примрѣхъ.*

124 — Отъ горни-тъ правила можемъ да забълемъ:

1) Че глаголи-тъ на *ешь*, съ окончателна *Ж, Ч, Ш*, измѣняватъ *Ж*-то въ *З* или *Г*, *Ч*-то—въ *К* и *Ш*-то въ *С*; като: *кажи, разказвай; лъжи, излъгвай; сучи, засуквай; ниши, преписвай.*

2) Че глаголи-тъ на *ишь*, съ окончателна *Ж, Ч, Ш*, оставятъ ги неизмѣнни, като: *мижѣж, замижавамь; дупчѣж, надупчвамь; сушѣж, изсушавамь.*

3) Че както произвождами сложни-тъ отъ първоначални-тъ, напосокъ по същи-тъ правила, на окончателно-то измѣненіе, творимъ обратно и съвършеннѣ-тъ видъ отъ сложни-тъ; като: *ще испивамь, ще испиѣж; изучвамь, изучихъ.*

*За произведеніе-то на времена-та и на наклоненія-та.*

125 — Источника-тъ за произведеніе-то на глаголически-тъ тѣзи части, е първо-то лице, единственно число, на сегашно-то време и минало-то опредѣл.

126 — *И тѣй*, отъ сегашно-то време зависи:

1. *Минало-то несвърши.*, което става съ промѣна-тж на окончателна-тж *ж*, или *ѣж* въ *яхъ* или *ахъ*, за